

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע נופות**

421

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ יְהִי לָכֶם שַׁבָּתוֹן זְכוֹרֹן תְּרוּעָה"

שינוי השם

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

ברחמים, כי הבורא ית' שת באמצע התהום הרים גדולים שיוכל האדם להיאחז בהם ולעלות מן התהום. **"נַתַּן לָךְ רַחֲמִים וְרַחֲמָהּ"** (דברים' יג) ואמרו חז"ל; **"כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים"** (שבת' קנא:) כלומר; אם יש לאדם דעת לרחם על הבריות, אות הוא שיש לו דעה להבין מה הם רחמים. ובכן אם הוא מבין שהקב"ה דן אותו ברחמים ומגביה צדקתו במשפט, בזכות זו הרי הוא זוכה לרחמים.

'אמרו לפני בראש השנה; מלכיות וזכרונות ושופרות. מלכיות, כדי שתמליכוני עליכם. זכרונות, כדי שיעלה זכרוכם לפני לטובה ובמה? בשופר. אמר רבי אבהו: "למה תוקעין בשופר של איל?" אמר הקב"ה: "תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני" (ראש השנה' טז.)

והנה צדקה גדולה כזו הינה באמת; **"פְּהַרְבֵי קָל"** שכביכול נזקק שיהא הבשר ודם באותו יום שעומד לפניו בדין ונידון **במשפט של; "תְּהוֹם רְבָה"** ובכל זאת הוא נותן לו את הזכות הנעלה הזו שימליכו אותו עליהם ועל כל העולם כולו ניתנת להם הזכות לומר; **"זְכוֹרֹנוֹת"** והקב"ה מעלה לו **המשך בעמ' 2 <<<**

שהם מתרוממים על ידו וזהו; **'יום דין ברחמים'** מידת הרחמים תובעת גזירת ומזהירה לכלל ישראל שיתרוממו להיות מוכנים לדין שזהו אושרם כנ"ל. אמנם יוה"כ שהוא יום סליחה ומחילה על מה שכבר עבר, עיקרו רחמים, אבל יש בו גם דין וכמ"ש המס"י **בטוב טעם ודעת וז"ל; "ודאי מידת הרחמים היא קיומו של עולם שלא היה עומד זולתה כלל וכלל, אעפ"כ אין מדת הדין לוקה. לפי שורת הדין ממש היה ראוי שהחוטא יענש מיד תיכף לחטאו וגם שהעונש עצמו יהיה בחרון אף ושלא יהיה תיקון לחטא כלל. אמנם מדת הרחמים היא הנותנת היפך ג' דברים שזכרנו וזה חסד ודאי שאינה משורת הדין, אך עכ"פ הוא חסד שאינו מכחש הדין לגמרי"** (מסילת ישרים' ד).

"צְדָקָתְךָ פְּהַרְבֵי קָל מְשַׁפְּטֵיךָ תְּהוֹם רְבָה" (תהלים' לו ז) אמר רב יהודה: **"אלמלא צְדָקָתְךָ פְּהַרְבֵי קָל" מי יוכל לעמוד לפני מְשַׁפְּטֵיךָ תְּהוֹם רְבָה?"** ('ערכין' ח:). **בראש השנה נוהגת מדת הדין לשפוט את העולם עד עמקי; "תְּהוֹם רְבָה". והקב"ה; "הִיצַר יַחַד לָבָם הַמְבִין אֶל פֶּל מְעֻשֵׁיָם"** וחופש כל חדרי בטן לו **"נגלו כל תעלומות ויצרי מעללי איש"** (מוסף לראש השנה) **באותה שעה מגיע המשפט עד; "תְּהוֹם רְבָה"** ואין מקום לעליה ח"ו, ולוא גזרה חכמתו שיהיה הדין נכלל

הרמב"ן מאריך את הדיבור על ערך ראש השנה ויום הכפורים ואומר; **'ראש השנה הוא יום דין ברחמים ויום הכפורים הוא יום רחמים בדין'** (שם). והנני לבאר דבריו הקדושים; לפי דברי חז"ל; **'יש לעובדי כוכבים שופטים ויש לישראל שופטים ואין אתה יודע מה ביניהם? משל לחולה; שנכנס הרופא אצלו לבקרו, אמר לבני ביתו: "האכילוהו כל מה שהוא מבקש". נכנס אצל אחר אמר להם: "היזהרו בו שלא יאכל דבר פלוני". אמרו לו: "לראשון אמרת לאכול כל מה שירצה ולשני אמרת שלא יאכל דבר פלוני?" אמר להם: "הראשון אינו לחיים לפיכך אמרתי שיאכל כל מה שירצה. אבל זה שהוא לחיים אמרתי: "היזהרו בו"'**. כך, לעובדי כוכבים שנפרשים ואינן עוסקים בתורה. אבל בישראל כתיב בהן; **"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת חֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֲתֶם הָאֲדָם נְחִי פְּתָם"** (שמו"ר' ל כב).

והנה ראש השנה הוא מדת המשפט שבו תובע הקב"ה ומדקדק עם כל כלל ישראל כמ"ש; **"הִיצַר יַחַד לָבָם הַמְבִין אֶל פֶּל מְעֻשֵׁיָם"** (תהלים' לג) זאת משום שדקדוק המשפט ירים רוחם ויכלכל מחלתם כמ"ש; **"רוח איש יכלכל מַחֲלָהוּ"** (משלי' יח). **נמצא; שהמשפט הוא תרופה טובה לישראל**

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

כאילו עקד את עצמו לפניו ית'. אמנם אלו הם רחמים שהקב"ה מרים צדקו עד לשמים, אולם במה דברים אמורים? בבעלי דעת שמכירים את גודל הרחמים של בעל הרחמים ומתעורר באמירת; 'מלכות' להמליך את הבורא ית' על עצמו. וכן מתעורר לקבל על עצמו באמירת; 'זכרונות' לעקוד את עצמו למען קדושת שמו ית'.

שהרי ידוע לנו; כי כיום עוברים עלינו נסיונות מרובים וכל מי שיראת ה' נוגעת בלבו צריך שיהיה מזוין במסירות נפש ממש, כי כלל ישראל ותורתו מוקפים שונאים גם בחומר וגם ברוח ובכל מקום שהם, היצר מסמא את העינים שלא יראה ומפתה את האדם ללכת בדרך עקלקלה ולכן עלינו להתחזק בתפלה; 'אבינו מלכנו אין לנו מלך אלא אתה... הפר עצת אויבנו' (תחנון). ('המוסר והדעת' ב רפא).

"נאפתה תשוב וישמעתי בקול ה' ונעשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום" (דברים ל ח).

מצוה למעלה מן הטבע אנו מוצאים בענין התשובה; לא המחילה שע"י תשובה הוא החידוש, אלא התשובה עצמה! כי האפשרות של תשובה אין השכל מחייב, כיון שחטא וירד ממדרגתו איך אפשר לו לעלות? הלא קנה בנפשו נטיה ואהבה לעבירה ואיך אפשר לו לעקור אותה מלבו? כשם שקשה לשוב מדרכו למי שעבר ושנה כיון 'שנעשה לו כהיתר' ('יומא' פו:). ואין אדם מתחרט אלא על דבר האסור ולא על דבר המותר, כן קשה גם כשלא שנה בעבירה לשוב מאותה קירבה שנתקרב לחטא, כי עבירה גוררת עבירה.

כיון שחטא אדם נעשה בעל עבירה, חפצו ומגמתו הוא להוסיף לעשות עבירות כאלו, אמנם לגמרי עוד לא הותרה לו, למדרגה של מניעת התשובה עוד לא הגיע עד הפעם השניה, אבל לאפשרות של חטא כבר הגיע וגם זו מדרגה של ירידה היא, גם היא נהיתה קנין בנפש, מה שלא היה אצלו קודם שחטא ואיך אפשר לו לעקור זאת מלבו?

מלבד זה קשה היא התשובה מצד העונש, כיון שהעונש הוא הקטנת דרך הבחירה של החוטא, כי אחר שבא לידי חטא אי אפשר לו לעלות באותו דרך הבחירה שהיה לו קודם החטא, אי אפשר לו ללמוד בדעה צלולה כמו שלמד קודם שחטא, דרך אחרת לפניו עתה, דרך של בחירה ע"י הגשמה והקטנה, ע"י טרדה ודאגה. והנה כפי גודל היגיעה והטרדה כן

תקטן העבודה והעליה, חיים של ארבעים קללות משנים את דרך הבחירה, מקטינים את אפשרות העליה ואחר עונש כזה איך אפשר לחזור בתשובה? איך אפשר לדרוש גדלות ממי שנתקטן מעצמו וממי שניטל ממנו יחד עם זה גם הכח של גדלות?

מלבד זה קשה להבין את היתרון של תשובה; מה מוסיפה התשובה לאדם שיכופר החטא על ידה, הלא כמה שאפשר לאדם להמנע מלחטוא בעתיד צריך הוא להימנע גם בלי תשובה ומה שאפשר להכיר בגדלות השם וגדלות האדם, אשר מזה באה החרטה על החטא, ראוי להכיר גם מצד חיובו התמידי בלעדי החטא. ובכן מה מוסיף האדם בתשובה שלו, באיזו זכות תבוא לו המחילה? שאלה זו כבר שואל הגרי"ב ז"ל ('כוכבי אור').

ונראה לומר; כי לאחר החטא גם החרטה והעזיבה ענינים של גדלות הן, דברים אלה שקלים להבין קודם החטא, קשים המה להוציא לפועל אחר החטא, כי אחר שנתקטן האדם אי אפשר לו לפעול גדולות. ואחר שנלקחו ממנו אופני החיים המכשירים ומסייעים, אי אפשר לו לברוא אותם מעצמו, בשביל זה לא עמדה החכמה על העצה של תשובה, לא מפני שלא ידעה מזה, כי תשובה הלא נבראה קודם בריאת העולם, אלא שהחכמה לא הבינה את אפשרות האדם לזה.

גם אדה"ר שהבורא העיד עליו; 'חכמתו מרובה משל מלאכי מעלה' ('ב"ר' יז ד) לא עמד על ענין התשובה, רק השם החוקר לב הוא אומר כי יש אפשרות באדם גם לזה, אדם זה שנברא בצלם, אפשר לו גם בקטנותו להיות גדול, גם כשרבו המפריעים אפשר לו להתגבר עליהם כאילו לא היו כלל, מחיי גיהנם בכחו לעשות חיי גן עדן ולעלות למדרגה של קודם החטא.

כח זה של תשובה דוגמא של מעלה הוא, **כמו שיש במידותיו של מקום שתי מידות; ה' ה' ('שמות' לד ו) 'מדת רחמים היא אחת קודם שיחטא ואחת לאחר שיחטא וישוב' (רש"י) כן באדם שיש עליו חיוב להתדמות אליו ית', יש בו אותה האפשרות של שתי דרכים, דרך עליה של קודם החטא ודרך עליה של אחר החטא. ומידה השניה של מקום גדולה הרבה מהמידה הראשונה, שבמקום שכלה המידה הראשונה כשאדם חוטא, מתחילה המידה השניה.**

אכן בנוגע לבורא ית' אין כל פלא בשלש עשרה מידות, שלש עשרה דרכים, שכל דרך נצח מיוחד הוא, כי מהותו ית' לא תושג. גם משה רבנו שהבין את השלש עשרה מידות במובנן האמיתית, גם עליו נאמר; **'פי לא יראני האדם נחיי' ('שמות'**

לג כ). על י"ג מידות נאמר; **'ונראית את אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ'** ('שמות' לג כג). ובכן אין כל פלא אם המידות נצחיות הן וכל מידה תוספת נצח על נצח הקודם היא.

הפלא הוא בנוגע לאדם, אם הוא מצווה ללכת בדרכיו של מקום, זאת אומרת שיש אפשרות כזו אצלו, שכן בצלם אלקים הוא נברא וביכולתו להמציא דרך עליה גם שלא כדרך הטבע, כי גם ענין התשובה הוא אחת ממידות אלו, להמציא גדלות מתוך קטנות, להמציא אפשרות במקום שאי אפשר, זהו החידוש שגילה הקב"ה; כי אדם ברוב גדלותו אפשר לו לעשות תשובה, על חידוש זה לא עמדה החכמה, **לכן אמרה; 'הטָאִים תִּכְרַךְ כְּעֵה'** ('משלי' יג כא). ורק יוצר האדם הוא לבדו רואה את גדלותו, כי אפשרות לו גם עליה כתשובה.

ובאיזה אופן מגיע האדם לידי עליה לא כדרך הטבע זו? ע"י חרטה על החטא, מרוב התמרמרות על מה שעשה, הוא בא לידי הסכמה וקבלה לשנות את דרכו בעתיד, לעלות בדרך עליה אחרת, כי אי אפשר לו לעלות ע"י דרך העליה הקודמת, **כמ"ש; 'מאי טעמא תליא כרעיה דה"א? דאי הדר בתשובה מעיילי ליה. וליעייל באותה דרך שיצא? לא מסתייעא מילתא' ('מנחות' כט:). ופירש"י; 'דהבא ליטתר בעי סיוע מפני יצה"ר, הילכך עבדי ליה סיוע פתח יתירה'.**

ובכן אין התשובה דבר קל, דבר חמור מאד, דבר שהוא למעלה מן הטבע, אלא שאפשרות יש באדם לעשות גם דבר כזה, אבל חיזוק אחר חיזוק נחוץ לזה, כי להתאמצות יתרה הוא זקוק, התאמצות שאין החוטא מוכשר לזה. **כמ"ש הרמב"ם; 'כי שינוי השם הוא דרך התשובה' ('תשובה' ב ד). כלומר;** אני אחר ואיני אותו האיש שעשה אותן המעשים, אשר יפלא, מנין למד הרמב"ם כי שינוי השם נחוץ לתשובה. אלא שענין התשובה לא יתכן אלא באופן זה, שיהיה ניתן להאמר שהאיש שחטא עבר ובטל מן העולם ובעל התשובה איש אחר הוא.

גדר התשובה בכל העבירות; שאפשר להפריד עוד בין העבירה לאיש העושה אותה, אבל ההפרדה היא שינוי השם, שאינו עתה האיש שעשה העבירה, אלא שנפרד ממנה ונהיה לאיש אחר. **וכמה גדולים המה דברי חז"ל; 'לא דיין לבעלי תשובה שמוחלין להם אלא שקורין אותן רבי' ('ע"ז' יז).** סמיכה זו שלא זכו לה הרבה מהאמוראים חכמי הש"ס, זכה לה ר' אלעזר בן דורדיא מן השמים, כי למדרגה גבוהה משל צדיקים גמורים הגיע בחרטה ועזיבה של תשובה. ■ ('תורת אברהם').

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

ביליוני זכויות

יוסף חיים זצ"ל כתב; 'כתבו המקובלים ז"ל; דגדול הפועל הנעשה מעסק התורה ביום שבת אלף פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול' (בן איש חי 'שמות'). וא"כ; בשמיעת שיעור התורה או בלימוד של שעה בשבת קודש, ניתן להוסיף זכויות בשווי שלשים ושבעה מליארדי מצוות. אלא מה, עיפים. נכון וזה מצטרף לחישוב; 'טוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוות' (אבות דרבי נתן ג'ו). הוה אומר; קרוב לארבעה מליוני מליונים של מצוות. והסבא מקלם זצ"ל חידש; שבכל דרגה של צער מוכפל השכר פי מאה. בכל דרגת עיפות. ('הכמה ומוסר' ב רסב). וא"כ מי שלומד דקה אחת בשבת, בדקה אחת נאמרות כמאתים מילים, צובר זכויות שוות ערך למאה עשרים ושנים וחצי מליון מצוות, זכויות ליום הדין. ובחמש דקות, תרי"ג מליונים. יש אפוא סיכוי לזכייה בדין. לנצל את היום הגדול והקדוש, יום השבת, כדי לגדוש את כף המצוות בעוד ועוד מליוני ומליארדי זכויות... (הרב שלום מאיר וולך שליט"א) ■

מן התורה' (פאה' ד.). וביאר הגר"א; 'למילה אחת של תלמוד תורה' (שנות אליהו). הוי אומר; שהקורא קריאת שמע יש בידו רמ"ח מילים, שערכן שווה כזכויות למעלה ממאה וחמישים אלף מצוות. בשעת לימוד ובשמיעת דרשה בת שעה, זוכים בכשתים עשרה אלף מילים שערכן; כשבעה מליון ושלש מאות וחמישים אלף מצוות, כמה תקוה נוסכת עובדה זו ומה רבה האחריות לנצלה. אם בשעה של לימוד תורה ובראש ובראשונה שמיעה בריכוז של קריאת פרשת השבוע ואמירת; 'שנים מקרא ואחד תרגום' ('ברכות' ח.). והשתתפות בשיעור תורה, אם אפשר למלא בהם את הכף ואף לגדוש ולהכריע לטובה. ולזכות לשנת חיים ובריאות, נחת ופרנסה, מי לא יחוש לזכות וימהר לנצל זאת. לא זו בלבד. במדרש למדו מן הכתובים; שכל זאת במי שלומד תורה בביתו, אבל אם הוא הולך לשמוע שיעור בבית הכנסת או בבית המדרש, שכרו פי חמש. הוי אומר; שוה ערך לכששים ושבעה מליוני מצוות בשעה של לימוד. ברם, עוד זאת; רבנו

"אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם" ('דברים' כט ט)

"היום" דא ראש השנה דקודשא בריך הוא קאים למידן עלמא' (זוהר' ב לב:). היום הקובע והמכריע שכל הימים האחרים שואבים ממנו שיפעם, מי שיצליח לזכות במאור פני הבורא יתברך בחסדו הרב ורוחב ידו מאושר יהיה לשנה הבאה כולה ולשנים רבות ומאושרות. ואיך זוכים בדין? 'עשה מצוה אחת אשריו שהכריע את עצמו לכף זכות' (קדושין' מ:). וכאן עלול להתגנב יאוש ללב; הלא ידינו ריקות אמתהנתנו חלולה; 'כדלים וכרשים דפקנו דלתיך... לא על צדקותנו אנחנו מפילים תחנונו לפניך' ('סליחות'). אלו פנים יהיו לנו לנוכח כף הזכויות הריקה. איך נעז לבקש שנה טובה ומתוקה, כתפוח בדבש. ברם, היא הנותנת; הבה ננצל את הזמן שנותר ונמלא את הכף. יש מצוה ששכרה עצום ורב כמו כל המצוות כולן ויותר. ואיזו היא? כך אמרו בירושלמי; 'כל מצותיה של תורה אינן שוות לדבר אחד

חטאנו לפניך

תעמדו באפס מעש? התקרבו והניחו את הימורכם. שימו דינר על כל מספר שתחפצו אולי יאיר לכם לגלגל המזל פנים". והמושל עומד ורואה... לא, כאן לא יכול היה עוד להבליג, אסור היה לו להבליג. מיד צוה והשוטרים הרסו את הדוכן, החרימו את דמי הזכויות וגררוהו אל הכלא... ואנו, כלום אין אנו דומים לאותו חצוף. לא זו בלבד שממרים אנו את פי ה', אלא שאנו עושים זאת נכחו נוכח עיני הצופיות בנו, כמו שאמר דוד המלך: "אָנָה אֵלֶיךָ מְרוֹסָה וְאָנָה מִפְּנֵיךָ אֶבְרָחָה. אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שָׁמַיִם אֶתָּה נֹאצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּזֶן" ('תהלים' קלט). ונאמר: "אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמַסְתָּרָיו וְאָנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ" ('ירמיהו' כג כד). 'רחום והנון, חטאנו לפניך רחם עלינו והושיענו' ('סליחות'). על כך מתודים אנו בימי הסליחות; אנו נצבים לפני ה' וחוטאים לפניו... ('שערי ארמון') ■

משפחות, לכך לא אסכים בשום פנים ואופן. על היריד להיות מוקד שמחה ולא מקור עצב ואבל". אבל דוקא מסיבה זו השתוקק האיש לפעול ביריד. כי אוירתו קלות ראש ובאיו מצוידים בכסף וביקש לנתב כסף זה אליו... וכך למרות שידע שביד המושל קנסו בסכום גבוה ואף להשליכו לכלא, הקים דוכנו ביריד. היריד נפתח ברוב המולה והמושל בא לסייר בין דוכניו. לפתע עצר בתדהמה; התקלות צדה את עינו, המוני אנשים התגודדו סביב שלחן הימורים שבעליו גרף בקדחתנות סכומי עתק. בקושי כלא המושל את זעמו הגואה. התקרב ושאל באיפוק: "האם שכחת את אוזרתך לבל תקים כאן דוכן?" נשא האיש את עיניו והתנצל: "לא ידעתי שתערוך כאן ביקורת". אוי להתנצלות שכזו. בינתים נאספו אנשים לראות בעימות המרתק. כיון שראה אותם אורו עיניו: "רבותי, למה

מעשה באדם שניהל בית הימורים שאינו חוקי. מושל המחוז ידע על קיומו, אך כל עוד פעל בצנעה, ברשות היחיד, העלים עין. פעם עמד להיערך בעיר יריד ססגוני וסוחרים נהרו מקרוב ומרחוק להקים דוכנים ולמכור סחורות. וכרגיל בירידים אלו הוקמו אף דוכני שעשועים צבעוניים ומושכי עין. זימן המושל את בעל בית ההימורים והזהירו: "הישמר לך פן תקים ביריד דוכן הימורים". התקומם האיש ומחה: "למה נפילתי מכל דוכני ההבלים והשעשועים המוקמים שם באין מפריע, דוכני התחרויות למיניהם". והמושל הסביר: "אין רע בכך שאדם ישתעשע בפרוטה, או יקנה לילדיו זוטות. ואם דוכנים אלו מוסיפים צבע וענין ליריד מהווים הם חלק מנופו, אבל ההימורים מושכים את הבאים ומפתים אותם להפסיד את כל כספם, מרוששים אנשים ומאמללים

להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגוריו או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן

פרשת 'נצבים'

"הַנְּסַתְרֹת לַה' אֶלְקֵינוּ וְהַנְּגַלְת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם"

בעתה ואחישנה

רסן ותבקש עוד ועוד כשריפה המתפשטת ומכלה הכל. וזהו שנאמר: "כִּי בְּשָׂרֹת לְבַי אֵלֶיךָ לְמַעַן סְפּוֹת הִרְנָה אֶת הַצְּמָאָה". ההסתפקות והרויה יספו ויכלו בצמאון נורא שאין להביאו על סיפוקו. טועים הסבורים שיוכלו להיכנע ליצרם וגם לשים לו גבול ולקבוע לו מינון. היצר נמשל לחיה רעה; משהגיחה מכלוכה, טורפת היא בלא מעצור.

"הַנְּסַתְרֹת לַה' אֶלְקֵינוּ וְהַנְּגַלְת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת פֶּל דְּבָרֶי הַתּוֹרָה הַזֹּאת" ('דברים' כט כח)

הגאון המקובל רבי אברהם פטאל זצ"ל פירש את הפסוק על זמן הגאולה. כידוע דרשו חז"ל; "אָנֹכִי ה' בְּעֵתָה אֲחִישָׁנָה" ('ישעיה' ס כב) זכו "אֲחִישָׁנָה" לא זכו ב'עֵתָה' ("סנהדרין' צח). כלומר; יש זמן שבו תבוא הגאולה בכל מקרה, זהו; "בְּעֵתָה". אבל אם נשוב בתשובה, נקיים תורה ונשמור מצוות, יקדים הקב"ה את הגאולה ויחישנה וזה כבר תלוי בנו. ועוד אמרו; שזמן הגאולה מכוסה מכל שנאמר: "כִּי יוֹם נָקָם בְּלָבִי" ('ישעיה' סג ד) ('סנהדרין' צט). זהו שנאמר: "הַנְּסַתְרֹת לַה' אֶלְקֵינוּ" הזמן הנסתר של; "בְּעֵתָה", גלוי וידוע רק לקב"ה. "וְהַנְּגַלְת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת פֶּל דְּבָרֶי הַתּוֹרָה הַזֹּאת" הזמן הנגלה של; "אֲחִישָׁנָה" תלוי רק בנו אם נקיים תורה ומצוות, כמו שאמר המשיח לרבי יהושע בן לוי: "הַיּוֹם אִם בָּקִלוּ תִשְׁמְעוּ" ('תהלים' צה ז) ומוכן לבוא בכל רגע כשהיו ישראל ראויים ('סנהדרין' צח).

הרמב"ם זצ"ל כתב; שלכל מצוות התורה גם לאלו שנראות בעינינו כחוקים יש טעם ונימוק. והסכים עמו הרמב"ן זצ"ל; 'כי בכל אחד מהם טעם ותועלת ותיקון לאדם מלבד שכרן מאת המצוה בהן יתברך' (רמב"ן 'דברים' כב ו). והביא דברי חכמינו ז"ל; 'דברים המכוסים מכס בעולם הזה עתידים להיות צפויים לעולם הבא, כאותו סומא שנפקחו עיניו, דכתיב: "וְהוֹלַכְתִּי עֲנָרִים בְּדָבָר לֹא יָדְעוּ" ('ישעיה' מב טז) הנה ביאורו; שאין מניעת טעמי

אבנים טובות ומרגליות, חפצי אומנות ושכיות חמדה והיה לעשיר מופלג, בנה חוילה רחבת ידיים בלב המטרופולין, היה לסוחר מצליח ולמקובל בכל טרקליני החברה הגבוהה, השיא את צאצאיו עם בני האצולה ובכל שנה ערך משתה למכריו ביום בו זרח מזלו והאירה שמש הצלחתו. פעם בעת המשתה, כטוב לבו ביין, שאל את הנאספים: "אמרו נא לי, מה היה היום המאושר בחיי?" ניחשו: "יום חנוכת הבית". (הארמון שמעטים כמוהו ליופי והדר). אחריהם אמרו: "יום נישואיך". "יום נישואי ילדיך". "היום בו הוכרת בתואר אצילות". שלל את כל התשובות. אכן, כולם ימים טובים ושמים, אבל היום המאושר בחייו, גילה, היה היום בו בילה במרתפי אוצרות המלוכה. אמנם, כל היום עמל בפרך בקדחתנות בלא הפוגה, לא אכל ולא שתה, אבל ידע שבכל רגע מוסיף הוא עושר על עושרו ומגדיל את הונו... אומר ה'חפץ חיים' זצ"ל; כך צריכה להיות הרגשתנו בקיום המצוות, שהרי; **'יפה שעה אחת של תשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העוה"ב' ('אבות' ד יז). אלא שאין לנו לב להבין זאת ושכל להכיר בכך. אילו כך חשנו, לא היה מאושר מאתנו בשעה של לימוד תורה, בה כל מילה מרובבות המילים הנלמדות ערכה רב מכל תרי"ג המצוות גם יחד. אבל כאשר ה' יתברך יסיר את אוטם הלב ויקיים בנו מקרא שכתוב: "וּמַל ה' אֶלְקֵיךָ אֶת לְבָבְךָ... לְאַהֲבָה אֶת ה' אֶלְקֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן תַּחֲיֶיךָ" ('דברים' לו ו) או אז נכיר ונרגיש ביקרת החיים, נשמח בכל רגע של קיום המצוות ולימוד התורה כעל כל הון; "הַנְּהַמְדִים מִזֶּהב וּמִפָּז רַב וּמִתּוֹקִים מִדְּבַשׁ וּנְפֶת צוּפִים" ('תהלים' יט יא). "טוב לי תורת פיה מאֲלֵפֵי זֶהָב וּנְכֹסֶף" ('תהלים' קיט עב).**

"כִּי תִשׁוּב אֵל ה' אֶלְקֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ" ('דברים' לו י)

מעשה באדם שנקלע למצוקה כספית חמורה, חובותיו הלכו ותפחו והנושים עמדו לעקל כל אשר לו. הלך ברחוב ועשתונותיו נבוכים; מהיכן ישיג את ההון העתק הדרוש לו לכיסוי חובותיו. נשא עיניו למרום ושפתיו רחשו תפילה: "רבונו של עולם, נקלעתי לצרה. אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָא" ("תהלים' קיח כה) וה' שומע קול שועה. רוח קלה הביאה לרגליו פיסת ניר, גחן והרימה והנה כרטיס הגרלה בידו. תוהה ומשמים המשיך בדרכו, עבר ליד דוכן פיס והסתקרן. מבחוץ היתה תלויה כרזה ועליה מספרי הזכיה, הביט בכרטיס והשווה וראה שזכה בזכיה הגדולה. אך מיד נתכרכמו פניו, חשב; 'ומה האם עלי לנסוע לבית 'מפעל הפיס' להציג את הכרטיס, ללכת מפקיד לפקיד... לא חבל על הטרחה'. הניח לכרטיס לנשור מבין אצבעותיו והמשיך בדרכו כשהוא תוהה מהיכן יכסה את חובותיו ושפתיו ממלמלות בכאב לב: "ריבונו של עולם, מתי תשמע לתפילתי ותשלח לי ישועה?" את מעשה זה מביא הגאון רבי אברהם ענתבי זצ"ל ואומר; שאנחנו הנמשל; שהרי 'כרטיס ההגרלה' בידנו, הכרטיס הזוכה המזכה בכל טוב. "נִאֲתָה תִשׁוּב וְשִׁמְעָתָּ בְּקוֹל ה'" ('דברים' לח) ואז יבואו כל הברכות וישיגונו. מה נדרש מאיתנו? לסובב את המפתח, להרהר בתשובה, להקפיד יותר בשמירת התורה והמצוות. וזו טרחה קטנה אף יותר מהצגת כרטיס ההגרלה לפדיון שהרי התורה הקדושה מעידה; "כִּי קְרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מֵאֵד בְּפִיךָ וּבְלִבְבְּךָ לַעֲשׂוֹתוֹ" ('דברים' ל יד).

"וּמַל ה' אֶלְקֵיךָ אֶת לְבָבְךָ... לְאַהֲבָה אֶת ה' אֶלְקֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן תַּחֲיֶיךָ" ('דברים' לו ו)

רבנו ה'חפץ חיים' זצ"ל פתח במשל; אדם הלך על שפת הנהר וראה נער נסחף במערבולת, קפץ למים ומשה אותו, הציל את חייו. התברר, שהציל את חיי בן המלך. הכיר לו המלך טובה והורה שיכניסוהו לאוצר המלוכה ליום תמים וכל מה שיקח, שלו. יצא בשקים גדושים

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

שכשהיו ממליכים היו נוהגים לתקוע בשופר. ואכן, כשתוקעים נושפים אויר אל תוך השופר וכשה' ברא את האדם זה היה על ידי שה' נשף כביכול אויר אל תוך האדם. וכלשון הפסוק; **"ויפח באפיו נשמת חיים"** ('בראשית' ב ז) אז ממילא התקיעה בשופר שנעשית ע"י נפיתה, מזכירה לאדם את נפיתו של הקב"ה בכוראו את האדם שאז נהיה מלך לגבי האדם. ('פחד יצחק')

'כי אתה שומע קול שופר ומאזין תרועה אין דומה לך' ('מוסף לראש השנה')

שואל ה'פרי מגדים'; מה החילוק בין 'שומע' ל'מאזין' ומדוע; 'אין דומה לך'? אומר ה'פרי מגדים'; משה רבנו אמר: **"האזינו השמים... ותשמע הארץ"** ('דברים' לב א). האזנה למי שסמוך ושמיעה למי שרחוק. ומשה רבנו היה קרוב לשמים לכן אמר: **"האזינו השמים"**... אומר ה'פרי מגדים': 'שומע' זה 'תקיעה' צדיק גמור. ו'מאזין' זה 'תרועה' זה בעל תשובה שנופל וקם ונופל וקם. 'שומע' את הצדיק גמור מרחוק. אבל; 'מאזין' למי שנופל וקם, הקב"ה סמוך לבעל תשובה שרוצה להתקרב. ולכן; 'אין דומה לך' כי מלך בשר ודם קרוב למי שקרוב אליו אבל מי שעושה בעיות הוא לא קרוב אליו, אבל הקב"ה קרוב למי שרחוק ורוצה להתקרב. ('אשל אברהם' תקצב) ■

היה לכתוב; 'ואתה תשוב ותעשה כל מצות ה'?' אלא שנינו; **'בכל יום ויום יוצאת בת קול מהר חורב ומכרזת ואומרת: "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" שכל מי שאינו תדיר בתורה נקרא גזוף'**. ('כלה' ח). וידועה השאלה; מי שומע בת קול זו ועבור מי היא יוצאת? והתשובה; מתדפקת היא על הלבבות, אלא שאין מקשיבים לה. ('דגל מחנה אפרים' ויקרא). וזהו שנאמר: **"נאמה תשוב ושמעת בקול ה'"** תכוון דעתך ותפתח את לבך לקול ה', לבת קול המתדפקת על שערי לבך ומכחה תשקוד על דלתות התורה. ומכיון שכך תדע מה לעשות ותקים כל המצוות. ('כלי כסף')

הרב פינקוס זצ"ל מביא איזו הרגשה נפלאה בתקיעת שופר ע"י משל מהחיים; אב רדף אחרי בנו מרגיזו כדי להכותו ולפתע יד בנו הבורח נתפסה בדלת והוא צווח מכאבים, ברגע זה הרי שכעסו של האב חולף ומפנה את מקומו לרחמים על בנו האהוב הסובל עתה. כך; כשהקב"ה שומע את קול השופר בקולו המיבב, מבטא את ככי הנשמה היהודית על ריחוקה מה', או אז עובר הוא מכסא דין לכסא של רחמים. ('שיחות' ימים נוראים')

הרב הוטנר אומר הרגשה נפלאה בשופר; שהרי אחד הטעמים שתוקעים בשופר כי זה מבטא את המלכת ה'. השופר מכריז על המלכת ה' כפי שמוזכר בתנ"ך

התורה מאתנו אלא עיוורון בשכלנו ('שם'). וכך פירש בעל 'תולדות אברהם'; יש מצוות מובנות ויש שטעמן נסתר. **"הנסקרת לה' אלקינו"** רק הוא יודע את טעמן. **"והנגלת לנו ולבנינו"** המצוות שהן מובנות, מובנות הן לכל. אך כל זה הוא רק; **"עד עולם"**, עד לעוה"ב שאז נבין הכל.

'וימל ה' אלקיך את לבבך' ('דברים' לו)

רבנו יוסף אלבו זצ"ל מצא בפסוק כאן הבטחה נפלאה. שהרי הפרשה פותחת באומרה: "נהיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה... והשבת אף ללבבך... ושבת עד ה' אלקיך" ('דברים' ל א). וכמו שנאמר: **"בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה... ושבת עד ה' אלקיך"** ('דברים' ד ל). המדובר פה הוא בתשובה מיראה, שאינה התשובה המובחרת. אך מבטיח הכתוב, שאם נשוב ולו מיראה, יעזרנו הבורא יתברך לשוב אליו מאהבה; **"וימל ה' אלקיך את לבבך... לאתקה את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך"**.

'נאמה תשוב ושמעת בקול ה' ונעשית את כל מצותיו' ('דברים' ח)

מהו שנאמר; **"נאמה תשוב ושמעת בקול ה'"**, האם נהיה כלנו נביאים? די

אבני חן

זעקו הכלואים: "מדוע נתנונו אל הבור? הביאונו לפני המלך ונדבר את דברנו". **הביאום לפני המלך השתחוו לפניו אפים ארצה ואמרו**: "אמנם חטאנו בהשליכנו את האבנים, אך ורק למראית עין, כי האבנים הללו הן יהלומים גלמיים ויש בכחנו ללטשן עד שיביהקו כזוהר הרקיע ויזהירו כעצם השמים לטוהר". **ויאמר המלך**: "בזאת תבחנו, אם כדבריכם כן הוא". הלכו הכפריים ולטשו את האבנים, עד שהיו למאורות נוצצים ובורקים והמלך קבעם בכתרו וקרבם בכבוד גדול. **ועל זה נאמר**: **"פי רצו עבדיך את אבניך ואת עפרך וזנבו"** ('תהלים' קב טו). שמהאבנים והעפר שבהם סקלו את חצר המלך הפיקו חן ורצון רב. זה כחה של תשובה מאהבה, ההופכת זדונות לזכויות. ('שערי ארמון' 'חתם סופר') ■

היא מצותינו אנו. אבל הקב"ה הרי נתן בנו נשמה טהורה וזכה ואנו טמאנוה בעונות ובפשעים. גם אם נשוב, גם אם נשיבנה אליו, באילו פנים נשיבנה. לו היינו מוציאים אותה מיד מתוהם השפלות, לו היינו שבים מיד, ניחא. אבל אנו נשתרשנו בחטא והנחונה בזוהמתה זמן ארוך ואנו מבקשים את עזרת הקב"ה לנקותה מכתמיה ולהשיבה לזכותה. אנו, גם אם נשוב, לא נוכל לזכות לתשובה שלמה, אלא רק בעזרתו יתברך. ומהי תשובה שלמה? תשובה מיראה אינה תשובה שלמה, תשובה מאהבה היא תשובה שלמה. **מביא על כך ה'חתם סופר' משל**; לקבוצת כפריים שבאו לבקר בעיר המלוכה, עמדו אל מול ארמון המלך והשליכו אבנים וצרורות עפר אל חצר הארמון ומיד באו אנשי המשמר וכלאו אותם בבור תחתיות.

"ושבת עד ה' אלקיך" ('דברים' לב ב)

הקב"ה אומר לנו: **"ושבת עד ה' אלקיך"**. ואנו פונים אליו חזרה: **'אבינו מלכנו החזירנו בתשובה שלמה לפניך'** ('סליחות'). **שאל המגיד מראצקי זצ"ל**: "הרי התשובה היא ענינו שלנו, הכיצד אנו מבקשים מהקב"ה שישבנו בתשובה?" **תריך על כך המגיד במשל**; אדם שאל מחברו כלי לשאיבת מים מן הבאר וכאשר שאב בו מים נשטט הכלי מידי ונפל לבאר. כעבור זמן רב, בא בעל הכלי ותבע אותו. הלך השואל ושאל כלי מיוחד בעל זרועות מתעקלות והצליח להעלות בעזרתו את הכלי. דא עקא, שבמשך שהותו במים אחזה בו ירוקת והוא לא צלח עוד למלאכה. מובן שהמשאל סרב לקבלו כך ותבע שיקנה לו כלי חדש. הנמשל; אמנם התשובה

מרבינו מרן בעל 'אילת השחר' שליט"א

המשך משבוע שעבר

וכאן כפי ששמעתי יש רק מגידי שיעורים, **זאת אומרת**; שכל אחד הוא לא רק יחיד, אלא הוא בכח של ציבור, כל אחד אומר שיעור לציבור אם רב או מעט. וצריך להשפיע על ציבור ללמוד תורה, אם כן מה שהפה יותר נקי, יש יותר תועלת. והלואי שבכל היום לא ידברו דברים בטלים, אך מי יכול לזכות לזה, הלואי שנזכה לזה, אבל כל מה שעושים שהפה יהיה מנוצל לדבר בו רק דברי תורה, אשרי חלקם.

והקב"ה יעזור באמת שכולם יתחזקו בזה ועי"ז הפה יוכל יותר להועיל גם בתפילה ובכל הדברים ועי"ז הקב"ה יעזור. ובפרט בימינו עכשיו, שצריך כ"כ רחמי שמים, הרי כל אחד יודע שהמצב בארץ ישראל הוא נורא ואיום! ממש בוער באש, כל המדינה בוערת באש וצריך רחמי שמים. וכל מה שנזהרים יותר מדברים בטלים ומתחזקים בלמוד התורה אין לשער ואין לתאר כמה שזה יכול להועיל והקב"ה מתחשב בזה. והקב"ה יעזור שתתחזקו בזה ועי"ז נזכה כולנו ל'**וְכָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל**' ('ישעיה' נט כ) במהרה בימינו אמן.

"זָכַר צְדִיק לְבָרְכָהּ" (משלי י ז)

כאשר זכרוננו של מרן פוסק הדור זצוק"ל לא מש מרבינו יבלחט"א, עלה זכרוננו הטהור כאשר הזכיר רבינו מה **שהובא בספר 'לב אליהו' בשם ה'חפץ חיים'**; שכל מצוה שעושים בשבת שקולה כתר"ג פעמים. **והבן איש חי מחדש**; שנחשב כאלף פעמים. ממילא הלומד שעה אחת בשבת נחשב כלמד 'אלף שעות'. **אך אומר רבינו**: "א-עם הארץ וועט ער בלייבן..." "עם הארץ הוא ישראל". על ידי שילמד רק שעה אחת, אפילו שהיא נחשבת לו כתר"ג או כאלף.

הוסיף ואמר: "כי מרן פוסק הדור זצוק"ל לא היה צריך לכל זה, כי הוא למד ולמד בהתמדה עצומה ללא הרף חול ושבת". **והוסיף**: "כזו התמדה עצומה לא שייך אם לא לומדים תורה לשמה!!"

אמת נצחית

בקושטא לא היו מתים, כי היו אומרים רק אמת. ולכאורה היה צריך להיות דגם איש יחיד שאומר רק אמת, לא ימות ולא מצינו כן. ואולי זוהי הסיבה שאליהו הנביא

לא מת **כמ"ש**; **'ופרה לו איש האמת'** ('סדר מוצ"ש' 'אשכנז').

ובהזדמנות אחרת האריך רבינו לבאר מה המדה כנגד מדה בזה, כי מי שאומר רק אמת הרי הוא דבוק בהקב"ה, שחותמו אמת והקב"ה הרי הוא נצחי! לכן זכו אנשי קושטא שלא מתו.

וידוע לכל; שנער בר מצוה הבא לשאול: "מה לקבל על עצמו"? **אומר לו רבינו**: "שיקבל 'לומר אמת'". **אך אומר רבינו**: "שהילד חושב שזה דבר קל וזה באמת דבר קשה מאד ונכשלין בו בעוה"ר כמעט כולם!"

כינוס חיזוק בצרפת - ט"ו אלול תשע"ב

האדם מורכב מגוף ונשמה

"מורי ורבותי, אתם יודעים שהקב"ה ברא את האדם גוף ונשמה. הגוף לא שוה כלום בלי הנשמה והנשמה גם כן לא יכולה להיות בלי גוף, רק הקב"ה הרכיב אותם יחדיו. לגוף יש כללים איך הוא יכול להתקיים וכן יש כללים לנשמה האיך היא יכולה להתקיים.

והנה הגוף צריך לאכול, לשותות ולישון. אמנם כל הצרכים שהגוף צריך, אי אפשר שמישהו אחר יעשה בשבילו, אי אפשר שאחד יאכל בשביל השני, אחד ישן בשביל השני וכן שאר הדברים. כל מה שהגוף צריך, אי אפשר ע"י מישהו אחר.

אבל ברוחניות בצורכי הנשמה יש דברים שכן אפשר ע"י אחר, **למשל**; אחד יכול להוציא את השני באיזה מצוה, באיזו ברכה ואפילו שהשני לא אומר את הברכה, בכל זאת הוא יוצא.

ולמה זה כך? מפני שהקב"ה ברא את העולם ורצה שכל אחד יוכל להתקיים, כי אם לא יתקיים, הרי זה כאילו לא ברא אותו, סתם לברוא?! ממילא ברוחניות יש לפעמים דברים שאדם לא יכול לעשות והשני כן יכול, אז הקב"ה נתן הקלה (עשה קולא) שאפשרי שאחד יוציא את השני. אבל זה לא בכל המצוות, יש דברים שכן, יש דברים שלא ועל כמה דברים יש שאלה אם אפשר להוציא.

עכ"פ יש דבר אחד שאדם יכול לעשות גם כן בשביל השני **והוא**; 'לימוד התורה'. יש מושג 'יששכר וזבולון'. כידוע שזבולון עסק בפרקמטיא ויששכר למד ושניהם ביחד השלימו אחד את השני, הוא השלים

את הגשמיות שלו והוא השלים את הרוחניות שלו. דבר זה אפשרי. **ולמה זה שונה משאר דברים?** מפני שהקב"ה רוצה שהאדם יתקיים ויש אנשים שלא יכולים לעשות ברוחניות לבד, אז הקב"ה ברא את האפשרות שמישהו אחר יעשה ויהיה גם לו. עכ"פ זה רק בדבר של 'תורה'. **ולמה תורה?** כי תורה זה דבר שאי אפשר שכל אחד יהיה תלמיד חכם גדול, הרי יש אדם שלא מסוגל להיות תלמיד חכם גדול, אז הקב"ה נתן אפשרות לזכות עי"ז שמישהו אחר ילמד והוא יתמוך בו.

עכ"פ מה שעיקר האדם הוא בעצם 'הרוחניות' ורק היות שבכדי שהרוחניות יתקיים אי אפשר בלי גשמיות, לזה ברא הקב"ה גוף. והגוף צריך לאכול, הגוף צריך לישון ובזה רק הוא בעצמו, אבל ברוחניות עשה הקב"ה הקלה כדי שכל אדם יוכל להתקיים ונתן אפשרות שמישהו אחר יעשה בשבילו וגם זה טוב.

ובמה עשה את זה הקב"ה? בדבר הכי עיקרי שבלי זה אי אפשר! **למשל**; אדם לא יכול לחיות בלי אויר, לכן הקב"ה עשה שבכל מקום שאדם חי יש אויר. ויש דברים שהם לא כל כך הכרחי, אבל גם כן מאד מאד צריך, **למשל**; מים. בלי מים גם כן אי אפשר, שום דבר לא יכול להיות בלי מים, לא רק אדם ובהמות, אלא גם צמחים לא יכולים בלי מים, הכל צריכים מים, אבל זה לא הכרחי כמו אויר, לכן זה פחות מצוי מאויר. רואים שמה שהכי נצרך, הקב"ה נתן לכולם.

ומה הדבר שאנחנו צריכים יותר מהכל כדי לחיות 'חיי נצח' שזה התכלית של האדם, הרי התכלית של האדם זה לא לאכול ולשתות ולמות, ככה זה בהמה, לא בן אדם! הרי הקב"ה ברא את כל הבריאה כולה בשביל האדם, לא בשביל הבהמות, רק הקב"ה ברא אנשים. **ומה המעלה של אנשים?** שהם למעלה... הם לא רק אוכלים ושותים ומתים, רק מוכן להם להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו, כמו שכתוב בספר 'מסילת ישרים'; **'שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים'** ('מסילת ישרים' א) זה התכלית של בן אדם.

וכיון שבכדי להגיע לתכלית לא כל אחד יכול, עשה הקב"ה שיש אפשרות גם כן באופן זה ע"י אחר, כי התכלית האמיתי זה תורה, תורה ויראת שמים ובזה הקב"ה עשה שאפשר לזכות, כיון שזה התכלית, היקל הקב"ה שתהיה אפשרות.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

ישראל קיים, למרות שהיו כל כך הרבה צרות, כל כך הרבה... אי אפשר לתאר מה שכלל ישראל סבל. וגם בצרפת היה מסעי הצלב שעשו חורבנות ורצו לכלות את כלל ישראל, עד כדי כך כתוב שבועלי התוספות היו שם ורבינו תם שהיה גדול הדור... ג"כ רצו להרוג אותו ובקושי נמלט וניצול מהם. עכ"פ אנחנו רוצים לדעת שבן אדם אם הוא רוצה להמשיך את הדורות, הוא צריך להמשיך אותם ע"י שילמדו תורה, להמשיך את הדור לתורה, לחנך את הדור לתורה ליראת שמים ואז אנחנו נהיה בטוחים שכלל ישראל לא יכלה, הוא ישאר וימשיך עד שהקב"ה יעזור שתבוא הגאולה האמיתית.

ומה כתוב בגאולה האמיתית?
"פצחו הרים רנה יער וכל עץ בו פי גאל ה' יעקב ובישךאל יתפאר"
 ('ישעיה' מד כג). הלואי שנזכה לגאולה האמיתית וכולם יראו שכלל ישראל זה העיקר. ובימינו נזכה בקרוב לגאולה האמיתית במהרה בימינו אמן סלה. וכל כלל ישראל, כל המשתתפים כאן, יתברכו בכתיבה וחתומה טובה בספרן של צדיקים גמורים, הם וכל משפחותיהם, לכולם הקב"ה יעזור בכל טוב סלה". ■

ולומר שהוא נין של אלה האנשים שאברהם אבינו גייר אותם. והיכן יש אשה שיכולה להתייחס שהיא מאותם נשים ששרה אמנו גיירה אותם, איפה הם? אין! לא נשאר כלום! למה, כי הם לא ידעו את היסוד של חינוך. אם אחד מת נגמר, הבן שלו כבר חדש, לא קיבל מאבא שלו כלום! וככה גם הנשים לא קיבלו מהאמא שלהם, לכן עיקר התכלית היה החינוך **וזה מה שהקב"ה אומר; שהוא רוצה שישאר מאנשים המשך, לא רק הוא, אלא גם יוצאי חלציו, הבנים הנכדים והנינים. וזה; "פי ידעתי" - אני אוהב אותו, למה? "למען אשר יצנה את בניו ואת ביתו אחקיו ושמרו דבר ה' לעשות צדקה ומשפט", זהו התכלית.**

זה היה אברהם אבינו; שהוא ידע את היסוד של חינוך, אבל מה החינוך היום - כלום! וצריך לחנך לתורה ותורה ותורה, אין דבר אחר חוץ מתורה! אם אחד רוצה להיות מאושר, ילמד את הבן שלו תורה. ואם הוא לא יכול ללמדו בעצמו, יראה ע"י רבי או ע"י מישהו אחר, אבל הכל תורה!

עם ישראל סבל הרבה גם בצרפת

אנחנו מוצאים גם כן בכל הדורות את ההמשך הזה. ועד היום ברוך השם כלל

חיבתו של אברהם אבינו - בחינוך הדורות

כתוב בתורה אצל אברהם אבינו; "פי ידעתי למען אשר יצנה את בניו ואת ביתו אחקיו ושמרו דבר ה' לעשות צדקה ומשפט" ('בראשית' יח יט). והנה כידוע לאברהם אבינו היו נסיונות קשים כל כך שאין לתאר, הוא הלך בכל העולם וצעק נגד האלילים, נגד העבודה זרה, הוא צעק וכולם כנגדו. והמלך של המדינה שאברהם אבינו היה חי, היה נמרוד והוא גזר להשליך את אברהם אבינו לכבשן האש והכבשן היה כל כך בוער שאפילו האנשים שזרקו אותו לתוך הכבשן כולם נכוו ונשרפו ורק אברהם אבינו נשאר בחיים עפ"י נס.

א"כ כשהקב"ה רוצה להגיד למה הוא אוהב את אברהם אבינו, למה מזכיר רק מה שהיה מצוה **"את בניו ואת ביתו אחקיו ושמרו דבר ה'?"** ולמה לא מזכיר אני אוהב אותו בגלל שהוא מסר נפשו, אפילו להפיל אותו לכבשן האש, לא מזכיר את זה? **משמע; שאף שזה בודאי דבר גדול מאד, אבל הרי חז"ל אומרים; 'אברהם היה מגייר את האנשים ושרה היתה מגיירת את הנשים' (רש"י) א"כ איפה הם כל הדורות האלה? מי יכול להתייחס**

עפולה
 פתיחת שערים ב-20:00 תחילת החוכנית ב-20:30 כניסה 10 שקל
אולמי האושר שדרות רבין 16 יום רביעי ג' תשרי 19/09/2012

מודיעין עילית
 תחילת החוכנית ב-11:30 בבוקר כניסה חינם
ביכ"ס 'קול יעקב' נתיבות המשפט 7 יום חמישי ד' תשרי 20/09/2012

פרדס חנה
 פתיחת שערים ב-20:00 תחילת החוכנית ב-20:30 כניסה 10 שקל
ביכ"ס הספרדי 'אור ישרים' דרך למרחב יום חמישי ד' תשרי 20/09/2012

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות
שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

הנושאים הכי חמים בהרצאותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א סליחות ותפילות ל"מים הנוראים"

ניתן להשיג בארגון 'שופר' וכן ניתן להעביר רצועות MP3 לנגנים להזמנות בטלפון 03-6777779

בס"ד ארגון 'שופר' מתכבדים להודיעכם על תוכנית הנופשים החדשה לשנת התשע"ג

אמנון יצחק בהשתתפות הרב רבנים נוספים במלון מדיסון **** דלאקס רח' העליה 17 נהריה

ההרשמה בשעת התשלום לתשומת ליבך:
 כל ביטול שיתבצע לאחר שבוע מן ההרשמה כרוך בעמלת ביטול
הרישום בימים אה
בין השעות 09:00 - 15:30
03-6777779
 שלוחה 557/516
 בברכה,
'שופר- ארגון להפצת יהדות'

שבת פרשת	מסלול	תאריך
פרשת ויצא	ששי-מוצ"ש	ט' כסלו 23/11/12
פרשת וישלח	ששי-מוצ"ש	ט"ז כסלו 30/11/12
פרשת וישב	ששי-מוצ"ש	כג' כסלו 07/12/12
פרשת מקץ	חמישי-מוצ"ש	א' טבת 14/12/12
פרשת ויגש	ששי-מוצ"ש	ח' טבת 21/12/12
פרשת ויחי	ששי-מוצ"ש	ט"ו טבת 28/12/12
פרשת שמות	ששי-מוצ"ש	כב' טבת 04/01/13
פרשת וארא	חמישי-מוצ"ש	כט' טבת 11/01/13
פרשת בא	ששי-מוצ"ש	ז' שבט 18/01/13
פרשת בשלח	ששי-מוצ"ש	י"ד שבט 25/01/13
פרשת יתרו	ששי-מוצ"ש	כ"א שבט 01/02/13
פרשת משפטים	חמישי-מוצ"ש	כ"ח שבט 08/02/13
פרשת תרומה	ששי-מוצ"ש	ה' אדר 15/02/13
פרשת כי תשא	חמישי-מוצ"ש	י"ט אדר 01/03/13
פרשת ויקהל פקודי	ששי-מוצ"ש	כ"ו אדר 08/03/13
פרשת ויקרא	ששי-מוצ"ש	ד' ניסן 15/03/13
פרשת צו	חמישי-מוצ"ש	יא' ניסן 22/03/13

'שופר מולטימדיה' מציגים - הסרט 'המונצחים'

מוכיח את עליונותם של העוסקים בתורה על הלוחמים בקרב

סוגיית גיוס בחורי הישיבות מתיירת לאחר הצפיה בסרט אלא אם המלחמה של הממשלה היא נגד התורה ועקירתה כמובא בסרט. ארגון 'שופר' עומד להפיץ בתרומותיכם מאות אלפי דיסקים כאלה בצירוף הסרט 'הספירה לאחור' לקראת המלחמה הקרובה שבפתח.

לתרומות פנו ל'שופר' 03-6777779 ו/או לאתרנו WWW.SHOFAR.TV